

Les delicioses telefonistes

S'ha parlat bastant del problema dels telèfons. Inclús en aquesta mateixa secció alguna vegada hem dit quelcom. Però, no obstant, el que mai hem fet—perquè un sentit d'ètica professional ens ho privava—ha estat «tirar per terra» les telefonistes. Les telefonistes—això cal tenir-ho molt en compte—són uns éssers humans com qualsevol de nosaltres—però «en guapo» s'entén—que tenen una determinada capacitat de treball i una determinada capacitat de paciència.

Per això, jo considero que si algú vol dir alguna cosa d'aquestes noies és necessari, abans que tot, que comprovi la realitat de les seves afirmacions. Una senzilla suposició no és mai prou per donar-la o dir-la amb caràcters de certesa.

El fet és aquest: Es diu—o s'ha dit—que les telefonistes, en lloc de estar pendents de la feina, passen les hores parlant del nòvio, o de la «bellesa» de Gregory Peck o dels efectes del «Vinmitin». La pega és que els que diuen això ho fan portats per aquesta senzilla, però falsa, deducció: Són noies—i quines noies!—Moltes vegades ens cal esperar un ratet perquè diguin «Número». Per tant, és que deuen estar parlant de les seves coses.

De fet és molest que hi hagi vegades que quan més ràpid necessites una comunicació, més estona tardin a posar-te-la. Però valdria la pena que es comprovés en realitat de qui és la culpa d'aquesta espera.

Jo he fet una experiència. He anat a telèfons un dimarts aproximadament a les 11 hores del matí. Un company meu, des d'un telèfon exterior ha de manar alguns números. Jo he vist la extraordinària activitat que les set noies que ocupen els «cuadros»—crec que se'n diu «cuadros»—desenrotllaven durant l'estona que hi he estat. Després el meu amic m'ha dit que algunes vegades ha estat amb el telèfon despenjat esperant la paraula «Número» durant bastant temps...

Això vol dir que hi ha moments durant el dia que les telefonistes no po-

den donar l'abast. Hi ha més activitat entre els abonats que la que materialment elles poden desenrotllar. A més a més, tinguem en compte que la noia telefonista no és una màquina i que arriba un moment que està bastant esgotada. No crec que aleshores les paraules «suaus i dolces» d'un senyor abonat que fa uns minuts que espera i ja ha perdut la paciència i diu: «Ja s'ha despertat, senyoreta?» siguin molt oportunes, després que aquella noia està materialment desfeta.

Jo no crec que les telefonistes tinguin que aguantar tota una quantitat d'imperlinències de «senyors» abonats que sospiten que fins el moment de sentir la veu de la noia en el telèfon ella estava cantant tendrament el bolero «Penumbra».

La desgràcia és que no ens preocupem de saber la realitat de les coses. Ni la noia està cantant boleros, ni el senyor abonat té cap dret a escridassar-la. Siguem una mica raonables; pensem que tot el problema és d'ampliació de la central. L'activitat telefònica de la nostra ciutat és d'una envergadura que sobrepassa les antigues instal·lacions. I davant d'aquesta realitat les telefonistes, desgraciadament, no tenen ni veu, ni vot.

Elles el que tenen—i tots hem d'admirar-ho—és una extraordinària paciència davant d'aquels «superabonats» que obliden els més elementals deures de convivència. I que, sobretot, pensen que, ja que ells paguen l'abonament, tenen sobre aquestes noies una autoritat quasi com el senyor sobre l'esclau.

Tinguem tots una mica de paciència. Encara que en determinats moments ens costi. Jo els asseguro que aquestes telefonistes fan tot el que poden, i si hi ha algún lapsus no és motivat pel seu poc interès i activitat. A elles—com a tots nosaltres—els agrada somniar, però val a dir que no poden fer-ho per la feina.

¡Siguem nosaltres una mica comprensius!

ESTEVE DURAN

les petites coses

Tragèdia final. Arreu del món, quan hi ha unes festes seguides, es fa balanç dels accidents de circulació. Pentecostès n'ha ofert la darrera ocasió. I les xifres han estat altes. A Espanya, un sol accident, a Andalusia, ha donat 22 morts. I les causes? Passa, generalment, allò de les petites causes i els grans efectes: una mica massa de pressió sobre l'accelerador; un petit «puntillo» que fa no cedir pas; un altre que fa que el conductor es «piqui» quan l'han passat; una copeta de més; un coneixement massa superficial, o massa poc actualitzat del codi de circulació... Petites causes. Els morts, però, hi són en el testimoni sec d'unes xifres esglaiadores.

Serveis. Una cabina de telèfon públic és instal·lada a la Plaça Maluquer. Un nou servei públic que cal agrair. Serà possible de trucar-hi per tal de demanar un taxi? Seria útil i, a més a més, faria desaparèixer certs problemes que ara es donen quan, per necessitar un taxi cal trucar a un cafè.

Horari nou. Encara ningú no sap—en el moment que escrivim—com s'aplicarà el nou horari. Confiem que les bones intencions s'acomplexin i tots poguem sortir-ne beneficiats.

J.

¡Juguetes!

Resuelva sus compromisos con sus familiares o amistades

Regalando un juguete

en cumpleaños, onomásticas, primera comunión, exámenes, etc

juguetes todo el año

Sastre

Pl. Perpiñá, 15

Tl. 734

SUPLEMENTO DE LA HOJA DIOCESANA

Con Censura Eclesiástica

Depósito legal: B 15969-1960

GRÁFICAS PADRE KOLBE